

Velikonoce

Jádrem křesťanských Velikonoc jsou dva svátky: Velký pátek a Velikonoční neděle. Mnohé církve považují tyto svátky za vůbec největší v roce, protože představují vrchol Boží lásky a slávy. Ježíš Kristus byl ukřižován za hříchy světa a třetího dne vstal z mrtvých a žije. Tak by se to dalo lapidárně vyjádřit jednou větou. Nicméně asi všichni víme, že to tak jednoduché není.

1. AVE CRUX, SPES UNICA

Tento nápis je na jednom pražském kostele a vydržel i v době totality, asi protože je napsán latinsky. Mohl by se přeložit jako „Buď pozdraven, kříži, naše jediná naděje“. Jak může být popravčí nástroj, kterým byl v časech Říma kříž, oslavován a dokonce prohlašován za jedinou naději? Něco takového přece humánní člověk nemůže velebit! Vysvětlení je v tom, že za tímto symbolem je příběh. Příběh Boží lásky, jejímž důsledkem byla Ježíšova smrt na jeruzalémském kříži. Z celého Kristova příběhu je právě jeho ukřižování Kristovo historicky nejvíce zdokumentovanou skutečností. Josef Ratzinger, dnešní Benedikt XVI; kdysi napsal: „V Bibli se kříž objevuje nikoliv jako proces porušení práva; v Bibli znamená kříž mnohem spíše pravý opak, vyjadřuje radikalitu lásky, která se cele dává, jako proces, ve kterém je jeden člověk tím, co činí, a činí to, čím je; jako výraz života, který je zcela existencí pro druhé“ (J. Ratzinger, Úvod do křesťanství, str. 231, něm. vydání). Ježíš miloval lidstvo tak, že udělal to, co nemohl ve vesmíru udělat nikdo. A sice položit svůj život jako oběť Bohu za lidstvo. To nám symbolizuje svislé rameno kříže. To vodorovné zase ukazuje na Boží solidaritu v utrpení. Každý trpící může v Ježíši najít kousek naděje. Ať pochází z rodiny tradičně křesťanské, nebo nikoliv. Ježíš křížem dává najevo, že je „trpícím Bohem“ nejen pro Boha, ale že rozumí lidskému utrpení. Každému. Kdesi v pozadí utrpení je vždy provinění, ať dotyčného anebo jeho bližních. Kristův kříž má také jedno „aby“, jak to vyjádřil současný filosof Max Horkheimer: „..., aby vrah nemohl triumfovat nad nevinnou obětí“. Jistě nás hned napadne námitka: Vždyť naše denní zkušenost říká, že se tato vznešená touha nenaplnuje (dokonce i v dějinách velkých národů). Ale to není definitivní, to definitivní nastane před Boží tváří. A tam vrah nebude nad svou obětí triumfovat. Proto křesťané mohou vyznávat: AVE CRUX, SPES UNICA!

2. Skutečně vstal z mrtvých?

Možná také rádi posloucháte Händlova Mesiáše, zvláště nejvýznamnější závěrečnou část Haleluja - sláva Bohu. Vyjadřuje jásavou radost nad Kristovým zmrtvýchvstáním. Ale dnešní člověk se ptá: Jak víte, že Ježíš vstal z hrobu? Setkal se s ním někdo? Ano, kromě matky a nejbližších 11 apoštolů to bylo více než 500 dalších svědků, jak dokumentuje sv. Pavel v 1. Listu Korintským v 15. kapitole. Biblické svědky očividně neznepokojuje pestrost motivů Ježíšova zmrtvýchvstání. Nejednalo se jen o nějaké naivní slabomyslné lehkověrné rybáře. Byli to tvrdí pochybovači na úrovni dnešních ateistických argumentátorů. Jeden z nich, apoštol Tomáš, uslyšel slova: „Vlož své ruce do mého boku a prsty do probodených dlaní...“ (Evangelium Janovo, kap. 20). Odpověď Tomáše bylo „Pán můj a Bůh můj!“ (tamtéž).

Pokud vás, milí čtenáři, myšlenky tohoto článku zaujaly, zvu vás k návštěvě velikonoční bohoslužby v jakémkoli kostele. Všude zazní stejná zvěst s důkladnějším rozpracováním velikonočních myšlenek. Přijďte!

Ing. Stanislav Stebel, kazatel Církve bratrské, www.cb.cz/benatky